

Sygn. akt IV Ka 696/14

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 30 grudnia 2014 roku.

Sąd Okręgowy w Piotrkowie Trybunalskim w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Tadeusz Węglarek (spr.)

Sędziowie SO Ireneusz Grodek

SO Agnieszka Szulc-Wroniszewska

Protokolant sekr. sądowy Agnieszka Olczyk

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Piotrkowie Trybunalskim Roberta Wiznera

po rozpoznaniu w dniu 30 grudnia 2014 roku

sprawy **R. L.**

oskarżonego z art. 178 a § 1 kk, art. 226 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego w Piotrkowie Trybunalskim

z dnia 14 października 2014 roku sygn. akt II K 289/14

na podstawie art. 437 § 1 kpk, art. 438 pkt 1 i 2 kpk, art. 624 § 1 kpk **zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że** wymiar kary grzywny orzeczonej w punkcie 1 zaskarżonego wyroku podwyższa do 150 (stu pięćdziesięciu) stawek dziennych;

w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy;

kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciąża Skarb Państwa.

Sygn. akt IV Ka 696/14

UZASADNIENIE

R. L. został oskarżony o to, że :

I. w dniu 16.02.2014 r. ok. godz. 02:40 na drodze nr (...) w m. P., gm. W. prowadził po drodze publicznej pojazd mechaniczny - samochód osobowy marki P. nr rej. (...) w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości prowadzącym o godz. 05:25 do stężenia na poziomie 1,65 promila, o godz. 05:55 do stężenia na poziomie 1,47 promila, o godz. 06:25 do stężenia na poziomie 1,32 promila alkoholu we krwi czym umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, tj. o czyn z art. 178a § 1 kk

II. w dniu 16.02.2014 roku około godz. 03.00 na parkingu (...)w m. P., gm. W., znieważył umundurowanych funkcjonariuszy publicznych - policjantów Komendy Miejskiej Policji w P.T. w osobach sierż. szt. K. Z.oraz sierż. D.K., podczas i w związku z pełnieniem przez nich obowiązków służbowych, w ten sposób, że używał w stosunku do nich

słów wulgarnych i powszechnie uznanych za obelżywe, czym działał na szkodę wymienionych funkcjonariuszy, tj. o czyn z art. 226 § 1 kk.

Sąd Rejonowy w Piotrkowie Tryb. wyrokiem z dnia 14 października 2014 roku w sprawie sygn. akt II K 289/14:

1. uznał oskarżonego R. L. za winnego popełnienia zarzuczanych mu czynów i za czyn I na podstawie art. 178a § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 100 (sto) stawek dziennych po 10 (dziesięć) złotych stawka, a za czyn II na podstawie art. 226 § 1 kk wymierzył mu karę grzywny w ilości 70 stawek dziennych po 10 złotych stawka
2. na podstawie art. 85 kk, art. 86 § 1 kk za zbiegające się przestępstwa wymierzył oskarżonemu karę łączną grzywny w ilości 180 (sto osiemdziesiąt) stawek dzienny po 10 (dziesięć) złotych stawka;
3. na podstawie art. 42 § 2 kk w związku z czynem I orzekł wobec oskarżonego zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych objętych kategorią B i kategorią BE na okres 1 (jednego) roku - środek karny;
4. na podstawie art. 43 § 3 kk nałożył na oskarżonego obowiązek zwrotu prawa jazdy do właściwego wydziału komunikacji;
5. na podstawie art. 49 § 2 kk orzekł od oskarżonego świadczenie pieniężne w kwocie 100 (sto) złotych na rzecz Funduszu Pomocy Pokrzywdzonym oraz Pomocy Postpenitencjarnej;
6. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 649,29 (sześćset czterdzieści dziewięć 29/100) złotych tytułem zwrotu wydatków i kwotę 180 (sto osiemdziesiąt) złotych tytułem opłaty

Apelację od powyższego wyroku wniósł prokurator w części dotyczącej orzeczenia o karze na niekorzyść oskarżonego .

Apelacja prokuratora została wywiedziona z podstawy art. 438 pkt 1 k.p.k. i zarzuciła zaskarżonemu wyrokowi obrazę prawa materialnego w postaci art. 86§1 kk, polegającą na orzeczeniu wobec oskarżonego kar jednostkowych za I czyn 100 stawek dziennych po 10 zł stawka, za II czyn kary 70 stawek po 10 zł stawka, a następnie kary łącznej grzywny w ilości 180 stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 zł, podczas gdy wyrok ów był wynikiem uwzględnienia przez Sąd prokuratorskiego wniosku złożonego w trybie art. 335§1 kpk, gdzie wnioskowano o grzywnę w ilości 150 stawek dziennych za pierwszy czyn, nie zaś 100 stawek dziennych, a nadto dopuszczenia się swoistej omyłki matematycznej, polegającej na połączeniu orzeczonych kar grzywny 100 stawek za czyn pierwszy i 70 stawek za czyn drugi do ilości 180 stawek w sytuacji gdy ich maksymalna wartość mogła wówczas wynieść ich sumę, a więc „jedynie” 170 stawek.

W konkluzji skarżący wnosił o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez orzeczenie wobec oskarżonego za czyn pierwszy kary grzywny w ilości 150 stawek dziennych przy ustaleniu wartości stawki na kwotę 10 zł, za czyn drugi czyn kary grzywny w ilości 70 stawek dziennych przy ustaleniu wartości stawki na kwotę 10 zł. i orzeczenie kary łącznej grzywny w ilości 180 stawek dziennych po 10 zł. każda, w pozostałym zakresie utrzymanie wyroku w mocy.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Skarga apelacyjna prokuratora okazała się zasadna w takim stopniu, że na skutek jej wniesienia powstały podstawy do zmiany zaskarżonego wyroku w ten sposób, że podwyższono orzeczoną w punkcie 1 wyroku karę grzywny za I czyn do 150 stawek.

Analiza zebranego w sprawie materiału dowodowego oraz przebiegu dotychczasowego postępowania rozpoznawczego prowadzi bowiem do wniosku, iż Sąd I instancji w trakcie rozpoznania sprawy w istocie dopuścił się tego rodzaju obrazy przepisów prawa procesowego, która mogła mieć istotny wpływ na treść wydanego rozstrzygnięcia

merytorycznego, jak również obraży prawa materialnego. Sąd meriti naruszył normy wyrażone w art. 335§1 k.p.k. oraz 86§1 kk. Chodzi tu o uwzględnienie przez Sąd Rejonowy wniosku złożonego w trybie art. 335§1 k.p.k. przez prokuratora i jednocześnie orzeczenie wobec oskarżonego kary grzywny za I czyn nieuzgodnionej z oskarżonym oraz niewłaściwego ukształtowania kary łącznej grzywny. Przed wydaniem orzeczenia o skazaniu sąd nie przeprowadza w zasadzie postępowania dowodowego (art. 343§4 k.p.k.), poza ujawnianiem albo uznaniem za ujawnione dokumentów wymienionych w art. 394 k.p.k., w trybie określonym w tych przepisach, co poprzedzone jest jednak ustaleniem na podstawie akt sprawy, że spełnione zostały wymogi określone w art. 335§1 k.p.k., w tym przede wszystkim ten, że oskarżony opuścił się zarzucanego mu przestępstwa (por. wyrok SN z dnia 22.08.2001 r., III KKN 372/99, Prok. i Pr. 2002, nr 2, poz. 6) i wyraził zgodę na umieszczenie przez prokuratora w akcie oskarżenia wniosku o skazanie. Sąd orzekający w tym trybie jest związany wnioskiem umieszczonym przez prokuratora w akcie oskarżenia, gdyż jego treść jest wynikiem porozumienia oskarżyciela i oskarżonego, którzy zgadzają się jedynie na takie jak we wniosku rozstrzygnięcie w sprawie, w szczególności co do kar i środków karnych. Nie ma jednak przeszkód, by wniosek taki został skorygowany przez prokuratora na posiedzeniu, za zgodą oskarżonego. Nie ma też przeszkód, by sąd w toku posiedzenia przedstawił sugestię co do tego, jakie warunki porozumienia (wniosku prokuratora) gotów jest zaakceptować (por. wyrok SN z dnia 26.08.2003 r., V KK 78/03, LEX nr 80703). Zarówno w takiej sytuacji, jak i wówczas, gdy sąd rozważa zasadność takiego wniosku w niezmienionej postaci po wniesieniu aktu oskarżenia - w wypadku uznania, że nie ma podstaw do jego uwzględnienia sprawa winna zostać skierowana na rozprawę (art. 343§7 k.p.k.). Przenosząc powyższe rozważania na grunt analizowanej sprawy zauważyć należy, iż wniosek prokuratora został sformułowany w sposób prawidłowy i dokładnie określał warunki dobrowolnego poddania się odpowiedzialności karnej przez oskarżonego. Jednakże Sąd I instancji na posiedzeniu uwzględnił wniosek o wydanie wyroku skazującego w trybie art. 335§1 k.p.k. w sposób nieprawidłowy, bowiem orzekł wobec oskarżonego karę grzywny za I czyn w ilości 100 stawek, zamiast uzgodnionej kary grzywny za I czyn w ilości 150 stawek. Sąd nie może samodzielnie dokonywać zmian w treści wniosku złożonego na podstawie art. 335 § 1 k.p.k. Zmiana treści wniosku dokonana samodzielnie przez sąd stanowi wszak zmianę warunków porozumienia zawartego pomiędzy prokuratorem a oskarżonym. Każda modyfikacja treści wniosku wymaga zatem zgody stron, a bez uzyskania ich akceptacji odnośnie do dokonanych zmian, wniosek nie może stanowić podstawy wydania wyroku na podstawie art. 343 § 1 i 6 k.p.k. Jeżeli zaś sąd samodzielnie, bez zgody uprawnionych stron, dokonuje zmiany warunków zawartego porozumienia, to w konsekwencji wymierza oskarżonemu karę, na którą prokurator i oskarżony nie wyrazili zgody. Nadto sąd meriti wbrew nakazom płynącym z treści przepisu art. 86 § 1 kk dopuścił się błędnego ukształtowania kary łącznej grzywny na poziomie 180 stawek, w sytuacji gdy z matematycznego równania wynikała suma kar na poziomie 170 stawek.

W związku z tym przedstawione uchybienia stworzyły potrzebę zmiany zaskarżonego wyroku i podwyższenie wymierzonej kary grzywny za I czyn do 150 stawek.

Mając na względzie powyższe okoliczności, Sąd Okręgowy orzekł jak w sentencji wyroku.

Na podstawie przepisów powołanych w sentencji Sąd Odwoławczy kosztami sądowymi za postępowanie odwoławcze obciążył Skarb Państwa.